

ενιαία και αδιαίρετη. Στα χρόνια των διεθνιστών κυβερνήσεων, οι ποινικοί, θεσμικοί και οικονομικοί εκβιασμοί ενάντια στους ολικούς αρνητές στράτευσης και τους ανυπότακτους (ενάντια σε όσους αρνούνται να αναγνωρίσουν και να συνδι-αλλαγούν την εθνική προσταγή της καταναγκαστικής στρατιωτικής θητείας) όχι μόνο παρέμειναν αλλά πλήθυναν ποιοτικά και ποσοτικά. Τα στρατοδικεία (μετά από μία προσωρινή παύση όπου με μία μαφιόζικη διάταξη-τελεσίγραφο εκβιαζόταν η ρύθμιση της ανυποταξίας) συνεχίζουν να δικάζουν επαναλαμβανόμενα τους ίδιους ανθρώπους για το ίδιο «αδίκημα» (με αποτέλεσμα κάποιες φορές οι ποινές να μην έχουν ανασταλτικό χαρακτήρα). Άλλωστε, είναι χαρακτηριστικό της όξυνσης της στρατιωτικής καταστολής ότι την ίδια μέρα και στο ίδιο μέρος (στρατοδικείο Ρουφ, 6 Φεβρουαρίου 2019) διώκονται δύο ολικοί αρνητές στράτευσης. Επιπλέον, οι στρατολογίες συνεχίζουν να επιβάλλουν επαναλαμβανόμενα πρόστιμα 6 χιλιάδων ευρώ για κάθε ανυποταξία (σε διάφορες περιπτώσεις ολικοί αρνητές στράτευσης βρίσκονται σε λίγους μήνες με πρόστιμα δεκάδων χιλιάδων ευρώ), ενώ ένα θεσμικό πλέγμα εφοριών, μπάτσων, τραπεζών, ηλεκτρονικών φακελωμάτων επιχειρεί μία επιμελημένη πολιορκητική φθορά των ολικών αρνητών στράτευσης (με αναζητήσεις, προσαγωγές και συλλήψεις, κατασχέσεις λογαριασμών κ.ά.) για την επιλογή τους να αρνούνται τον στρατό, το έθνος και τον κόσμο της εξουσίας.

Μέσα σε ένα περιβάλλον όπου η δυσωδία του εθνοπατριωτισμού εξαπλώνεται από τα ανώτατα κρατικά αξιώματα μέχρι τις εθνικιστικές συγκεντρώσεις καλώντας μας να υποταχθούμε στις εντολές των δημίων μας, μέσα σε μία περίοδο όπου η στρατιωτικοποίηση και η εθνική υπερηφάνεια συνοδεύεται από δολοφονίες του εθνικού κορμού ενάντια σε όσους/ες τολμούν ή τυχαίνει να αμαυρώνουν τα σάβανά του (όπως η δολοφονία του Ζακ Κωστόπουλου/Zackie Oh στο κέντρο της Αθήνας από ελληναράδες μαγαζάτορες και μπάτσους), μπροστά σε μία συνθήκη όπου οι πολεμικές επιχειρήσεις προετοιμάζουν τα νέα «ειρηνευτικά σχέδια» των αφεντικών, η πολιτική σημασία των διώξεων των ολικών αρνητών στράτευσης γίνεται όλο και πιο έκδηλη. Η ολική άρνηση στράτευσης είναι μια πολιτική στάση που τοποθετείται όχι μόνο στην άρνηση της θητείας, αλλά στην εναντίωση στο σύνολο του στρατιωτικού μηχανισμού, του милитарισμού, των εθνών-κρατών. Μια στάση ζωής που προτάσσει την ελευθερία, την αυτοοργάνωση, την ατομική και κοινωνική χειραφέτηση και στέκεται ενάντια στην εξουσία, την ιεραρχία, τα έθνη-κράτη, τους διαχωρισμούς και τις κυρίαρχες θεσμίσεις. Η ολική άρνηση στράτευσης δεν είναι «απλά» μια στάση ζωής που μισεί τους πολέμους των κυρίαρχων. Μισεί άλλο τόσο και την ειρήνη τους...

ΟΥΤΕ ΕΘΝΙΚΙΣΤΕΣ, ΟΥΤΕ ΔΙΕΘΝΙΣΤΕΣ
ΑΝΥΠΟΤΑΚΤΟΙ, ΑΠΑΤΡΙΔΕΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΜΙΛΙΤΑΡΙΣΤΕΣ
ΚΑΤΩ ΤΑ ΚΡΑΤΗ, ΤΑ ΕΘΝΗ ΚΑΙ ΟΙ ΣΤΡΑΤΟΙ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΟΛΙΚΟΥΣ ΑΡΝΗΤΕΣ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ

Πρωτοβουλία για την ολική άρνηση στράτευσης (Αθήνα), Δεκέμβρης 2018

Φωτογραφίες από την παρέμβαση/αποκλεισμό του ιδρύματος Γκαίτε στις 17/12/18, που πραγματοποιήθηκε ενάντια σε μία ακόμη προσπάθεια ξεπλύματος της βαρβαρότητας του έθνους, του κράτους και του στρατού από τους εκπροσώπους του διεθνισμού, σε μια περίοδο που οι ολικοί αρνητές στράτευσης διώκονται ασταμάτητα από τους διεθνιστές της αριστερής διακυβέρνησης (με τον ίδιο ζήλο που επέδειξαν οι «εθνικιστές» προκάτοχοί τους).

**ΟΥΤΕ ΜΙΑ ΩΡΑ - ΟΥΤΕ ΕΝΑ ΕΥΡΩ ΣΤΟΝ ΣΤΡΑΤΟ
ΚΑΝΕΝΑΣ ΦΑΝΤΑΡΟΣ ΠΟΤΕ ΚΑΙ ΠΟΥΘΕΝΑ**

ΣΤΕΚΟΜΑΣΤΕ ΑΝΑΧΩΜΑ

Στην εθνική στρατηγική της επιθετικής επαναφοράς της κρατικής αφήγησης για μια «Ελλάδα ηγέτιδα δύναμη» στα Βαλκάνια, το Αιγαίο, τη νοτιοανατολική Μεσόγειο, των διακρατικών ανταγωνισμών για τις ΑΟΖ, τις υφαλοκρηπίδες, το «μακεδονικό», των «θερμών επεισοδίων» που ετοιμάζονται μέσα από υπουργεία και στρατιωτικά επιτελεία, της εξοπλιστικής φρενιτιδας

Στον εθνικιστικό παροξυσμό των πατριωτών κάθε απόχρωσης και των συλληλητριών τους, της θεσμικής-μιντιακής ηρωοποίησης πατενταρισμένων φασιστών τύπου Κασιφά, των καταλήψεων σχολείων με εθνικιστικό περιεχόμενο, των ρατσιστικών διαδηλώσεων, όπως αυτή του 63χρονου μετανάστη εργάτη της Petrit Zifle από τον χρυσαυγίτη Δημήτρη Κουρή στην Κέρκυρα

ΔΕΝ ΥΠΗΡΕΤΟΥΜΕ

Τις ένοπλες δυνάμεις των αφεντικών που διεξάγουν τους πολέμους, οργανώνουν στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών, καταστέλλουν εξεγέρσεις και διαχέουν κοινωνικά τον μιλίταρισμό

ΔΕΝ ΠΟΛΕΜΑΜΕ

Για τα συμφέροντα κρατών και πολυεθνικών, για στρατιωτικές συμμαχίες και Νατοϊκούς σχεδιασμούς, για ενεργειακά κοιτάσματα και αγωγούς

ΟΛΙΚΗ ΑΡΝΗΣΗ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ

Στον κόσμο των εθνών, των κρατών, των συνόρων, των στρατών, των θρησκειών, του κεφαλαίου, της πατριαρχίας, των φιλετικών και παλιτισμικών διαχωρισμών-διακρίσεων

**Συγκεντρώσεις αλληλεγγύης
στους ολικούς αρνητές στρατεύσης**

Στρατοδικείο ΡΟΥΦ, 9.00 π.μ., όπου δικάζονται

Τετάρτη, 06/02:

Κωνσταντίνος Γουντισιώτης και Στράτος Μωυσιός

Δευτέρα, 18/02:

Πούλος Χριστόπουλος

Πρωτοβουλία για την Ολική Άρνηση Στρατεύσης (ΑΒΗνα), Αναρχικές/οί από τις δικές συναικίες της ΑΒΗνας και τον Πειραό, Κατάληψη Αγρός (Πάρκο Τρίτων - Ίλιον), Βεράτης (Ίλιον), Κατάληψη Σινιάρο (Αγιάλιω), Πάροδος (Νίκαια), Ρεσόλιτο (Κερατσίνι)

Διασυλλογική αφίσα για τις διώξεις των ολικών αρνητών στρατεύσης, Γενάρης 2019

ΚΑΤΩ ΤΑ ΚΡΑΤΗ, ΤΑ ΕΘΝΗ, ΟΙ ΣΤΡΑΤΟΙ ΟΛΙΚΗ ΑΡΝΗΣΗ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ

εθνική είναι η βαρβαρότητα...

του κράτους

που χειραγωγεί τις συνειδήσεις, καταπιέζει και καταστέλλει όσους/ες αντιστέκονται ή ορίζονται ως «περιττοί/ές»

του κεφαλαίου

που ληπλάτει και βυθίζει τις ζωές μας στην εκμετάλλευση των αφεντικών, στις «κρίσεις» τους και την ανάπτυξή τους

του στρατού

που καταπιέζει εξεγέρσεις, εξωραϊζει το μακελειό των πολέμων που διεξάγει και διαχέει τον μιλιταρισμό στην καθημερινότητα

εθνικά είναι τα ιδεώδη της εξουσίας...

για να διαιωνίζονται οι ανισότητες, η υποταγή, η καταπίεση, η εκμετάλλευση, οι διαχωρισμοί
για να σιγάσουν οι κοινοί αγώνες των καταπιεσμένων πέρα από σύνορα, έθνη και θρησκείες, που προτάσσουν την αλληλεγγύη, την ατομική και κοινωνική χειραφέτηση και την ελευθερία

Συγκεντρώσεις αλληλεγγύης στους ολικούς αρνητές στρατεύσης

Στρατοδικείο ΡΟΥΦ, 9.00 π.μ., όπου δικάζονται

Τετάρτη, 06/02:
Κωνσταντίνος Γουνιτσιώτης και Στράτος Μωυσιός

Δευτέρα, 18/02:
Πάυλος Χριστόπουλος

Πρωτοβουλία για την Ολική Άρνηση Στρατεύσεως (ΑΒ/να), Αναρχικές/οί από τις δικές συνειδήσεις της ΑΒ/νας και τον Πειραιά, Κατάληψη Αγρός (Πάρκο Τρίτων - Ίλιον), Βεράτσης (Ίλιον), Κατάληψη Σινιάδα (Αιγάλεω), Πάροδος (Νίκαια), Ρεσόττα (Κερατσίνι)

Διασυλλογική αφίσα για τις διώξεις των ολικών αρνητών στρατεύσεως, Γενάρης 2019

//Τα εθνικά ιδεώδη, οι νέοι ολοκληρωτισμοί, ο στρατός φρουρός τους και οι αρνήσεις μας απέναντί τους//

[Συλλογικό κείμενο των 3 διωκόμενων ολικών αρνητών στρατεύσης
εν όψει των στρατοδικείων 6 & 18 Φεβρουαρίου 2019]

«Γι' αυτό επιλέξαμε τη μεθοδολογία του βαδίσματος μέσα από τοίχους. Σαν ένα σκουλήκι που ανοίγει το δρόμο του τρώγοντας, ξεπηδώσαμε σε ένα σημείο και μετά εξαφανιζόμασταν. Έτσι, κινούμασταν αιφνιδιαστικά από το εσωτερικό σπιτιών προς το εξωτερικό τους και σε μέρη όπου δεν μας περίμεναν, φτάνοντας από πίσω και πλήττοντας τον εχθρό που μας περίμενε πίσω από μια γωνιά. Είπα στους φαντάρους μου, «“Φίλοι μου! Δεν είναι ζήτημα επιλογής! Δεν μπορείτε να κινηθείτε αλλιώς! Αν μέχρι τώρα περνούσατε μέσα από δρόμους και πεζοδρόμια, ξεκάστε το! Τώρα θα περάσουμε μέσα από τοίχους”».

Αβίβ Κοτσάβι, διοικητής της ταξιαρχίας του ισραηλινού στρατού στην επίθεση στην Ναμπλούς (2002) και από 15/01/2019 αρχηγός των ισραηλινών ενόπλων δυνάμεων

Οι εξουσίες όταν δεν παίζουν με τις λέξεις πειραματίζονται στο πραγματικό πεδίο της ζωής, στο να κάνουν «κομπές» τις αιματοβαμμένες τους στρατηγικές. Στην παραπάνω περίπτωση, η νέα αυτή τακτική του ισραηλινού στρατού να ανοίγει δρόμο μέσα από τους τοίχους των σπιτιών και να δίνει εκεί την μάχη με τους αντιστεκόμενους, εμφανίστηκε ως μια «ανθρωπιστική» πολεμική στρατηγική, εναλλακτική μιας ολοκληρωτικά ισοπεδωτικής εισβολής που εφάρμοσε λίγους μήνες νωρίτερα στην παλαιστινιακή πόλη Τζενίν, αφήνοντας πίσω του πραγματικά μια πόλη σε ερείπια. Εμφανίστηκε ως μια πρόοδος που συνέδεε την πολεμική αποτελεσματικότητα με τον ρέοντα φτηνό ανθρωπισμό, το συγκαλυμμένο μακελειό με τα ιδεολογήματα της ασφάλειας. Αν η Τζενίν έγινε ένας ορατός σωρός ερειπίων, στην Ναμπλούς τα κουφάρια των σπιτιών, έμειναν όρθια για να κρύβουν τα εσωτερικά τους ερείπια...

«Υπάρχει ένας πίνακας του Klee με το όνομα *Angelus Novus*. Απεικονίζεται εκεί ένας άγγελος που φαίνεται έτοιμος να απομακρυνθεί από κάτι όπου μένει προσηλωμένο το βλέμμα του. Τα μάτια του είναι διάπλατα ανοιχτά, το στόμα του ανοιχτό και οι φτερούγες του τεντωμένες. Έτσι ακριβώς πρέπει να είναι και ο άγγελος της ιστορίας. Το πρόσωπό του είναι στραμμένο προς το παρελθόν. Όπου εμείς βλέπουμε μια αλυσίδα γεγονότων, αυτός βλέπει μία μοναδική καταστροφή, που συσσωρεύει αδιάκοπα ερείπια επί ερειπίων και τα εκσφενδονίζει μπροστά στα πόδια του. Θα ήθελε να σταματήσει για μια στιγμή, να ξυπνήσει τους νεκρούς και να στήσει ξανά τα χαλάσματα. Μια θύελλα σηκώνεται όμως από τη μεριά του Παράδεισου αδράχνοντας τις φτερούγες του και είναι τόσο δυνατή που δεν μπορεί πια ο άγγελος να τις κλείσει. Η θύελλα τον ωθεί ακαταμάχητα προς το μέλλον, στο οποίο η πλάτη του είναι στραμμένη, ενώ ο σωρός από τα ερείπια φθάνει μπροστά του ως τον ουρανό. Αυτό που εμείς αποκαλούμε πρόοδο, είναι αυτή η θύελλα.»

Βάλτερ Μπένγιαμιν 9^η θέση για την φιλοσοφία της ιστορίας

Βρισκόμαστε σε έναν ιστορικό κύκλο που οι πιο μετριοπαθείς τον χαρακτηρίζουν ρευστό. Είναι ένας τρόπος να χαρακτηρίσεις την απροσδιοριστία των μακροπρόθεσμων στρατηγικών των κυρίαρχων. Κι όμως αυτή η «απροσδιοριστία» δεν δηλώνει ακινησία και αβουλία: ο πλανήτης χωρίζεται ξεκάθαρα σε γεωγραφίες ενός διαρκούς πολέμου που διαστέλλεται σε τόπους και πληθυσμούς, με υφέσεις και οξύνσεις, με υλικά και ανθρώπινα ερείπια. Σαν αυτά που πολύ συχνά «ξεβράζονται» στις «παραδεισένιες αιγαιοπελαγίτικες ακτές» και η φιλελεύθερη πολιτική ρητορεία βαφτίζει ως «προσφυγικές/μεταναστευτικές ροές».

Ο φιλελεύθερος θαυμαστός κόσμος του εμπορεύματος και της δημοκρατίας βρίσκεται σε μια κατάσταση «υπαρξιακού άγχους» αφού σαφέστατα -κι ενώ θεωρητικά ο παγκόσμιος καπιταλισμός «ξεπέρασε» την πρόσφατη κρίση του και είναι σε αναμονή της επόμενης- δεν μπορεί να βρει ένα πειστικό σημείο επανασυσπείρωσής του, ένα σημείο μιας εκ νέου κοινωνικής νομιμοποίησης του. Αυτό που έχει μόνο να αναδείξει είναι μια προσχηματική διαπάλη ανάμεσα στο «φως» (της δημοκρατίας) που πρεσβεύουν διάφοροι τυχάρπαστοι και μη, αριστεροί και δεξιοί απολογητές των αναγκών των Αγορών και το σκοτάδι του ολοκληρωτισμού, που πρεσβεύουν διάφοροι Τραμπ, Όρμπαν, Ερντογάν, Μπολσονάρου και Σαλβίνιδες ανά τον πλανήτη. Δεν πρόκειται για κάποια μάχη μεταξύ του «καλού» και του «κακού» αλλά για δυο εκδοχές μιας κοινής πραγματικότητας εναλλακτικές στην «μετα»κρίσιμη νεοφιλελεύθερη συνθήκη. Είναι δυο γλώσσες που στήνονται πάνω στη μονιμοποίηση μιας συνθήκης έκτακτης ανάγκης, μιας κατάστασης εξαίρεσης. Ποτέ και πουθενά εξάλλου, είτε μιλάμε για τις δυστοπίες του Τραμπ στις ΗΠΑ και του Όρμπαν στην Ουγγαρία είτε για τον «φωτεινό παράδεισο» της συριζαϊκής σοσιαλδημοκρατίας στα καθ' ημάς δεν έχει αρθεί αυτή η ιδιαίτερη συνθήκη, στην οποία μπορούν ταυτόχρονα να συνυπάρχουν φαινομενικά «αντινομικές» θεσμικές δομές. Από την μία φιλελευθερισμός και «ορθολογικό» δίκαιο στην Αγορά και την ιδιωτική σφαίρα (π.χ. νομοθετήματα αναγνώρισης δικαιωμάτων σε παλαιότερα αποκλεισμένες ομάδες). Από την άλλη ένα δίκαιο εξαίρεσης (στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών, θανατοπολιτική διαχείριση αυτών που ορίζονται ως «περιττοί», όξυνση του «αντεγκληματικού» και «αντι»τρομοκρατικού θεσμικού οπλοστασίου), μια ολοένα και αιματηρότερη κατασταλτική στρατηγική απέναντι στις/στους αντιστεκόμενες/ους και υπερπαραγωγή ολοκληρωτικών λόγων για τη δημιουργία κοινωνικών συμμαχιών πάνω στη βάση του έθνους, της φυλής και των πατριαρχικών προτύπων. Σε πολλές περιπτώσεις παγκοσμίως βέβαια, η αντινομία είτε είναι αδιάφορη είτε αμβλύνεται καθώς στο πεδίο της «ιδιωτικής σφαίρας» επανατίθενται δυναμικά «ανορθολογικότητες» (όπως η απαγόρευση εκτρώσεων, διακρίσεις βάσει του φύλου, παρανομοποίηση των lgbtqi+ ατόμων κτλ). **Η ανάδυση των εθνικισμών, του «διαφορικού» ρατσισμού (στη βάση της πολιτισμικής ανωτερότητας) και η πατριαρχική μισογύνικη-ομοφοβική αντίδραση σε ολόκληρο τον πλανήτη και όχι μόνο στις πρωτοκοσμικές εστίες, αποτυπώνονται με σαφήνεια τόσο στο θεσμικό όσο και στο κοινωνικό πεδίο. Κάπως έτσι στήνεται η «παγκοσμιοποίηση του ολοκληρωτισμού»...**

Στη Ζαχαρένια Ευρώπη της «δημοκρατίας και των δικαιωμάτων», αυτό που λειτουργεί ως προωθητικό μέσο-ιδεολογικό εργαλείο αυτής της διαδικασίας, είναι το μεταναστευτικό ζήτημα, που έχει αποκτήσει πολλές κεντρικές και πολύτιμες σημασίες:

Πρώτον, η διαχείριση των μεταναστ(ρι)ών ως περιττών και η δαιμονοποίησή τους γίνεται ένα βασικό εργαλείο επανασυσπείρωσης μεγάλων ευρωπαϊκών κοινωνικών κομματιών -δυσारेστημένων από την παρατεταμένη κρίση του νεοφιλελεύθερου υποδείγματος- γύρω από τις «ευρωπαϊκές και εθνικές αξίες» και τον «ευρωπαϊκό πολιτισμό» που ακολουθείται από τον επιλεκτικά επιθετικό φόβο της «επιμειξίας». Τέτοιου είδους ενόττες εξάλλου (στη βάση του έθνους, της καταγωγής κτλ) αποτελούν παραδοσιακά και τον σταθεροποιητικό παράγοντα στη «κχημία» της καπιταλιστικής συσσώρευσης, ειδικά σε περιόδους που αυτή εμφανίζει αρρυθμίες.

Δεύτερον, η διάχυση ολοκληρωτικών λόγων ακολουθείται τόσο από μια ποιοτική ανανέωση στο κοινωνικό και ιδεολογικό πεδίο της έννοιας και των «συμβολαίων» του έθνους, της φυλής, των έμφυλων διαφορών, της λευκότητας κτλ όσο και από μια ποσοτική μεγέθυνση των συντηρητικών κοινωνικών αντανάκλαστικών και πρακτικών (που αφορούν στο φύλο, την καταγωγή, την ταξική θέση κτλ) για τη βιοπολιτική διαχείριση της «αντικανονικότητας» (το ποιες ζωές δηλαδή «αξίζει να βιωθούν» και ποιες όχι).

Τρίτον, εισάγει έναν «νέο» διευρυμένο πολιτικό και στρατιωτικό συντονισμό για την καταστολή και αποτροπή των «εισβολών» (διεθνείς συμφωνίες ΕΕ-Τουρκίας και πιο πρόσφατα ΕΕ-Αφγανιστάν για την απέλαση δεκάδων χιλιάδων Αφγανών, την αναβάθμιση των ευρω-στρατιωτικών και ευρω-αστυνομικών σωμάτων καθώς βέβαια και την ισχυρή παρουσία του NATO στα θαλάσσια ευρωπαϊκά σύνορα).

Και τέταρτον, καθώς στήνονται οι κοινωνικές συμμαχίες, εγκαθιδρύεται ένας -πολεμικού τύπου- συναγερμός για τις ευρωπαϊκές κοινωνίες τόσο στο εσωτερικό όσο και στο εξωτερικό: αν η «ρευσιότητα» της περιόδου δημιουργεί ζητήματα ασφάλειας, η Ευρώπη οφείλει να στηθεί στο ρευσιτό αυτό περιβάλλον με πυγμή. Σε όποια γεωγραφία εμφανίζεται πρόβλημα είτε στο εσωτερικό είτε στο εξωτερικό, οφείλει να παρέμβει για να σώσει τις «αξίες» της. Η «γεωπολιτική ένταση» σε διάφορα σημεία του πλανήτη, αν μη τι άλλο, προϋποθέτει ακόμα και τη στρατιωτική/πολεμική εμπλοκή η οποία ταυτόχρονα απαιτεί την παραγωγή κοινωνικών συναινέσεων.

Στη φτωχή, σοσιαλδημοκρατική πλην τίμια Ελλάδα, μόνο σε επίπεδο αριστερής πρόζας μπροστά σε μικρόφωνο -για την ικανοποίηση του ανθρωπιστικού προσωπείου της κυβερνώσας αριστεράς- η αντιμετώπιση του μεταναστευτικού ζητήματος απέχει από την ευρωπαϊκή πραγματικότητα. Οι διακηρύξεις ανθρωπισμού δεν πείθουν ούτε τους πιο αφελείς. Η «εξαίρεση» οργανώνει και διευθετεί το κοινωνικό πεδίο. Οι Μόριες και το κολαστήριο της Πέτρου Ράλλη, ο στρατοπεδισμός, η πλήρης αορατότητα των μεταναστ(ρι)ών, το χάιδεμα των αυτιών των μισάνθρωπων τοπικών κοινωνιών (που τυγχάνει να «φιλοξενούν» hotspot ή ξενώνες), οι συνεχείς «ατυχείς» θάνατοι και τα βασανιστήρια στα κρατητήρια

τημάτων, οι μητροπολιτικές γεωγραφίες του πολέμου των κανονικών ενάντια στους περιττούς και τους διαφορετικούς (όπως η «πολύπαθη» Ομόνοια -κάτι που αναδείχτηκε μέσα από την ωμή δολοφονία του Ζακ Κωστόπουλου/ Zackie Oh από τους καθωσπρέπει μαγαζάτορες), η ανάδειξη και νομιμοποίηση της παρουσίας του στρατού στη διαχείριση των «κοινωνικών προβλημάτων», είναι βασικοί πυλώνες εκπαίδευσης ολόκληρης της κοινωνίας στην βαρβαρότητα, μια διαδικασία βαναυσοποίησης. Όμως το ζήτημα της εκπαίδευσης στην βαρβαρότητα, δεν θα μπορούσε να αρχίζει και να τελειώνει εκεί. Ο δημόσιος λόγος κυριαρχείται από έναν εθνοκεντρισμό που ξεκινάει από τη φράση «εθνική ενότητα» και καταλήγει στο «εθνικό συμφέρον» και στο «να ξανακάνουμε την χώρα ηγέτιδα δύναμη στα Βαλκάνια» (αναβιώνοντας έτσι το όνειρο της μικρής «Αμερικής των Βαλκανίων» που έθρεψε τις εθνικές φαντασιώσεις της δεκαετίας του 1990-2000 και έστησε το ελληνικό οικονομικό θαύμα πάνω στην αφάιμαξη και λεηλασία των βαλκάνιων μετανασ(ρι)ών εργατ(ρι)ών).

Το ζήτημα λοιπόν της εθνικής ενότητας και των εθνικών ιδεωδών δεν το επανέφεραν στο προσκήνιο κάποιοι γελοίοι αφιονισμένοι ρασοφόροι, χλαμυδοφόροι μακεδονομάχοι της κακιάς ώρας, ψεκασμένοι πατριώτες-οικογενειάρχες, πρώην και νυν στρατιωτικοί και μπάτσοι που δεν ζουν χωρίς διαταγές και τελειωμένοι ναζήδες που χοροπηδάνε στο γαλανόλευκο τσίρκο των συλλαλητηρίων για την ανιστόρητη «ελληνικότητα της Μακεδονίας» εδώ και έναν περίπου χρόνο. Αυτοί, είναι εκείνη η κοινωνική μερίδα -ένας από τους πυλώνες του λεγόμενου εθνικού κορμού- που απλά βρήκε ένα γόνιμο χώρο, χρόνο και έδαφος για να σπείρει το σκοτάδι του πατρίς-θρησκεία-οικογένεια, είναι ο ζέχνων αφρός της εθνικιστικής παλίρροιας. **Τον χώρο, τον χρόνο και το έδαφος, το διέθεσε η επιθετική επαναφορά του δόγματος της «ισχυρής Ελλάδας στα Βαλκάνια»** (άρα και οι ανάγκες για την ανάπτυξη της εθνικής οικονομίας με το όποιο κοινωνικό κόστος), τα ημιπολεμικά παιχνίδια με τις ΑΟΖ (προς εξυπηρέτηση των πάντα πεινασμένων εταιρειών πετρελαίου), οι «νέες» περιφερειακές συμμαχίες με τα κράτη σφαγείς (Ισραήλ και Αίγυπτος) ενάντια στον προαιώνιο εχθρό (Τουρκία), η μεγαλύτερη πρόσδεση στα γεωπολιτικά νατοϊκά παιχνίδια και σχεδιασμούς στην ευρύτερη περιοχή (από τον Καύκασο έως την Μέση Ανατολή) και η αναβάθμιση των νατοϊκών βάσεων στην χώρα, η στρατηγική της έντασης και της επαναληπτικότητας των «θερμών επεισοδίων» στο Αιγαίο που οργανώνει την φονική μηχανή των στρατιωτικών δογμάτων και στις δύο πλευρές του Αιγαίου. **Το έδαφος το έστρωσε, η διαδικασία που έκανε ορατό τον στρατό και τον милитарισμό του, τοποθετώντας τον στο κοινωνικό προσκήνιο ως θεσμό «επίλυσης κοινωνικών ζητημάτων»** (π.χ. μεταναστευτικό, δασικές φωτιές, κατασκευές έργων «κοινής ωφέλειας» κυρίως σε συνοριακές περιοχές κτλ). Η διεθνιστική αριστερά του κράτους έκανε όλα αυτά που φαντασιωνόταν η «επάρατος δεξιά». Το γαλανόλευκο τσίρκο των μακεδονομάχων που αντιμάχεται τον «δοσιλογισμό» της κυβέρνησης, στην πραγματικότητα αρχικά έπαιξε έναν ρόλο διαπραγματευτικού χαρτιού στις συνομιλίες για το όνομα (αποτελέσει δηλαδή εργαλείο εξωτερικής πολιτικής για να εισπραχθούν μεγαλύτερα «εθνικά οφέλη») και -όντας αναχρονιστικό πλέον καθώς η σεμνή τελετή της ονοματοδοσίας έκλεισε- θα αποτελέσει εκείνο το υπόστρωμα για τη χάραξη μιας πλατιάς κοινωνικής συμμαχίας στο εθνικό όραμα, «να γίνει πάλι η Ελλάδα ηγέτιδα στην περιοχή».

Πέρα από τα επιφαινόμενα (από την εναλλαγή σε πλανητική κλίμακα στρατιωτικών με goldenboys ή «παραδοσιακούς πολιτικούς» και τούμπαλιν σε ανώτατα αξιώματα -π.χ. Μπολσονάρου στην Βραζιλία- ή με την ανάθεση στα καθ' ημάς της πολιτικής ηγεσίας του στρατού σε έναν εν ενεργεία στρατιωτικό) η ανάδυση-ανάδειξη του στρατού ως εκείνου του μοναδικού μηχανισμού σταθερότητας και σταθεροποίησης, συμπυκνώνει την πολεμική διαδικασία της κυριαρχίας, την πρόθεση για ένταση της καταστολής εξωτερικών και εσωτερικών εχθρών και τις ιδεολογίες που την διαποτίζουν. Και καθώς σύνορα, πόλεμοι και στρατοί συνεχίζουν να κατακερματίζουν την πλανητική γεωγραφία, η «θύελλα της ιστορικής προόδου» υπαγορεύει διαταγές με μια στριγκιά στρατιωτική φωνή και έπαρση...

Κι εμείς δεν αγαπήσαμε ποτέ τις διαταγές...

Η στρατιωτική μηχανή είναι μια μηχανή παραγωγής βίας. Η τρέχουσα αστική ρητορεία θέλει τους στρατούς «αναγκαίο κακό», τον πόλεμο «ύστατο καταφύγιο» ή αποτέλεσμα κάποιου ιστορικού ατυχήματος, εμμονή «τρελών» ηγεμόνων. Κι όμως ο πόλεμος κινεί την ιστορία των εξουσιών. Με άλλα λόγια όσο και να «φιλειρηνίζει» η σύγχρονη δημοκρατία -απλά σε επίπεδο διατυπώσεων- η βία των πολέμων και η βαρβαρότητα δεν γεννιέται από μια ύφεση στην εξέλιξη του πολιτισμού. Ειδικά η φονικότερη όλων νεωτερική βία των σύγχρονων πολέμων προϋποθέτει όλες εκείνες τις πολιτικές-κοινωνικές-επιστημονικές «κατακτήσεις» του σύγχρονου πολιτισμού. Ο στρατός και η πολεμική του βία προϋποθέτει, το κρατικό μονοπώλιο της δύναμης των όπλων, την οργάνωση των κοινωνιών σε εθνικές κοινότητες μάχης, τη διοικητική και παραγωγική ορθολογικότητα, την εξειδίκευση της εργασίας, την αρρενωπή «αποτελεσματικότητα», την ηθική αποποίηση των ευθυνών των αυτουργών (το γνωστό «εγώ τη δουλειά μου κάνω»), τον χωρικό, ιδεολογικό και συνειδησιακό διαχωρισμό δήμιων και θυμάτων, εχθρών και φίλων, την πρωτόπορα χρήση τεχνολογικών επιτευγμάτων... Τι από όλα αυτά -και ακόμα περισσότερα- δεν χαρακτηρίζει την καθημερινότητα στην κοινωνική οργάνωση, τι από όλα αυτά δεν θυμίζει τον τρόπο που μέσα στην ιστορία συμπυκνώθηκε η βαρβαρότητα; Τι από όλα αυτά δεν θυμίζει την ίδια την διάρθρωση των ιστορικών -και των νεότερων- στρατοπέδων συγκέντρωσης; Ο πολιτισμός λοιπόν των κυρίαρχων και η βαρβαρότητα δεν είναι δυο αντινομικοί όροι, αλλά δύο αδιαχώριστες πτυχές μίας και μόνο πραγματικότητας, της ίδιας ιστορικής διαδικασίας. Και ο στρατός είναι ο προνομιακός χώρος μέσα στον οποίο συνυφαίνονται...

Κάθε εθνικός στρατός υφαίνει για τον εαυτό του έναν μανδύα ηρωισμού (για να μην μιλήσει για τις ήττες του) και αναγκαιότητας (για να δικαιολογήσει τις αιματηρές του εσωτερικές και εξωτερικές επεμβάσεις). Ο ελληνικός στρατός μέσα από την περίλαμπρή του ιστορία έχει να υπερηφανεύεται ότι αποτέλεσε πάντα ένα σημείο αναφοράς στην πολιτική και κοινωνική ζωή της χώρας, οργανώνοντας πραξικοπήματα, κυνηγώντας εσωτερικούς εχθρούς, οργανώνοντας ιστορικούς και πολεμικούς μεγαλοϊδεατισμούς που οδήγησαν σε δεκάδες χιλιάδες νεκρούς στρατιώτες από τις τάξεις του και εκατοντάδες χιλιάδες ξεριζωμένους (μικρασιατική εκστρατεία). Έχει να υπερηφανεύεται για σφαγές και βιασμούς (που σύμφωνα με την ιστορία που μαθαίνουμε στα σχολεία δεν έκανε στην Μικρά Ασία καθώς προέλαυε

πριν τον ισοπεδώσει ο στρατός των Νεότουρκων, όπως επίσης ο εθνικός στρατός ουδέποτε έκανε σφαγές και βιασμούς κατά τη διάρκεια του εμφυλίου πολέμου το '46-'49 ειδικά στην αγαπημένη του τώρα Μακεδονία). Έχει παράσημα ανδρείας για την αιματηρή καταστολή εσωτερικών εξεγέρσεων στον ελλαδικό χώρο (Κιλελέρ, Θεσσαλονίκη το 1936, εξέγερση Πολυτεχνείου το 1973). Διακρίνεται παγκοσμίως στο πλαίσιο Νατοϊκών και ευρωενωστικών επεμβάσεων σε Κορέα, Ιράκ, Γιουγκοσλαβία, Αφγανιστάν, Λιβύη και οπουδήποτε έχει υπάρξει σύγχρονη σταυροφορία. Επίσης έχει διακριθεί στην φύλαξη του διεθνούς και ελληνικού εφοπλιστικού κεφαλαίου (δηλαδή την περίφημη «ναυτοσύνη των Ελλήνων») στα «ταραγμένα νερά» της Σομαλίας. Πρόσφατα θα μπορούσε να τιμηθεί με Νόμπελ Ειρήνης για το φιλάνθρωπο έργο του -μαζί με φίλιες ευρωπαϊκές και νατοϊκές δυνάμεις- στην περιπολία στο Αιγαίο και στον Έβρο για την αποτροπή εισόδου μεταναστ(ρι)ών, με χιλιάδες πνιγμένους/ες, δολοφονημένους/ες. Το ανθρωπιστικό του έργο δεν σταματάει εκεί. Όπως αναφέρθηκε ήδη ο ελληνικός στρατός με τις ευλογίες της κυβερνώσας αριστεράς, γίνεται ορατός, βγαίνει από την πολιτική και κοινωνική «αφάνεια» που τον καταδίκασε η «ατυχή» επιλογή του πριν 50 χρόνια να κάνει ακόμα ένα πραξικόπημα και αναδεικνύεται εκ νέου σε διαμορφωτή της καθημερινής ζωής, είναι παρών στους δρόμους και τα κοινωνικά δρώμενα: δεν είναι μόνο τα έργα-φιοριτούρες για να θωρακίσει το πρόσωπό του ως «κοινωνικός αρωγός». Η «βρώμικη δουλειά» της αποτροπής, διαχείρισης, περίφραξης, ελέγχου και εγκλεισμού των μεταναστ(ρι)ών, έχει δοθεί στον ελληνικό στρατό με το σαφές επιχείρημα πως το «μεταναστευτικό/προσφυγικό» είναι ένα ζήτημα τάξης και εθνικής ασφάλειας και πως αυτοί που περνούν τα σύνορα θα πρέπει να αντιμετωπιστούν ως άλλοι εισβολείς... Και όσο η παρουσία των χακί στολών γίνεται κοινότοπη στην καθημερινότητά μας, πολύ σύντομα θα τον δούμε -όπως σε πολλές ευρωπαϊκές πόλεις- να περιπολεί στους δρόμους για οποιοδήποτε ζήτημα εσωτερικής τάξης ή λόγο «εθνικής ασφάλειας» προκύψει...

Μέσα σε αυτό το κλίμα, από την μία «εθνικών οραμάτων» για να «σπκώσουμε ξανά την χώρα εκεί που της αξίζει» και του ξεπλύματος του ρόλου του στρατού, και από την άλλη ενός εθνικιστικού παροξυσμού που οργανώνεται από τα κατάκθια του εθνικού κορμού και συμπαρασύρει το υπερπλεόνασμα πατριδόπληκτου συντηρητισμού μεγάλης μερίδας του πληθυσμού, αυτοί που θα αρνηθούν να καταπιούν αμάσπτες τις εθνικές κορώνες και τους χακί εκβιασμούς, βρίσκονται στο στόχαστρο μιας εντεινόμενης καταστολής. Διαρκείς διώξεις και δικαστήρια, αστυνομικές παρενοχλήσεις, επιβολή εξοντωτικών «διοικητικών προστίμων» έξι χιλιάδων ευρώ... Στις 6 και 18 Φλεβάρη, δικαζόμαστε για την άρνησή μας να υπηρετήσουμε τον ελληνικό στρατό. Η άρνηση αυτή έρχεται να προστεθεί στο ψηφιδωτό των αρνήσεων που καθεμία και καθένας μας ορθώνει απέναντι και ενάντια στην πραγματικότητα που η κυριαρχία επιβάλλει. Δεν θεωρούμε τις διώξεις μας «εξατομικευμένες» (όπως ορίζει το δίκαιο), αλλά ως μια ενιαία κατασταλτική κίνηση από την πλευρά του κράτους και του στρατού και ενιαία τις αντιμετωπίζουμε. Δεν υπάρχουν τρεις διώξεις. Η δίωξη είναι μία και είναι διαρκής και απευθύνεται σε όλους και όλες που δεν θέλουν να χωρέσουν στη γαλανόλευκη κανονικότητα και τον χακί εκβιασμό της. Αντιλαμβανόμαστε τη νέα -παράλληλη- μορφή οικονομικής καταστολής (το γνωστό εξαχίλιαρο) ως μια προσπάθεια εκβιασμού αλλά και από-

πολιτικοποίησης της στάσης μας και σίγουρα αρνούμαστε να δούμε τον εαυτό μας και τις επιλογές μας απλά ως ένα ΑΦΜ και ένα χρέος προς το κράτος, εξ' ου και αρνούμαστε να πληρώσουμε τα πρόστιμα ακόμα και αν τα μασκαρεύουν ως φορολογικές εκκρεμότητες.

Η επιλογή μας να αρνηθούμε το στρατό δεν οφείλεται απλά σε μια αλλεργία για μπότες πατρίδες, αυτή την ιστορική απάτη με μόλις 2,5 αιώνες ζωής, που έχει καταφέρει στο όνομα μιας ψευδούς κοινότητας καταπιεστών-καταπιεσμένων να σπείρει εκατομμύρια νεκρούς σε πολεμικά χαρακώματα για τα συμφέροντα αυτών που δυναστεύουν την ζωή μας. Πάει ακόμα πιο πέρα, αναγνωρίζοντας τις κοινές ταξικές και κοινωνικές καταπίεσεις όλων αυτών που πάνω τους πατάνε οι εξουσίες, αλλά και τον κοινό μας ορίζοντα πέρα από σύνορα και πατρίδες. Για αυτό η άρνησή μας εκκινεί από τον ελληνικό στρατό αλλά δεν αφορά μόνο σε αυτόν ούτε και περιορίζεται στο ζήτημα της όποιας θητείας, όπως αυτή διαμορφώνεται ανάλογα των αναγκών των κυρίαρχων σε κάθε κράτος.

Η επιλογή μας να αρνηθούμε τον στρατό δεν οφείλεται μόνο σε μια δυσανεξία στη διαταγή και την υποταγή. Αυτή είναι μια καλή υπαρξιακή μαγιά για να ξεκινήσεις να καταλαβαίνεις σε ποια πλευρά είσαι. Δεν μισούμε απλά τον πόλεμο. Άλλο τόσο μισούμε την ειρήνη των κυρίαρχων. Την κανονικότητα της καθημερινής εκμετάλλευσης, του εκβιασμού της εργασίας, της λεηλασίας του περιβάλλοντος και της πραγματοποίησης των ζώων, των επιστημών και των τεχνολογιών που οργανώνουν τον κόσμο και μας μαθαίνουν να τον αναγνωρίζουμε ως μια αποικία ελέγχου, ταξινόμησης και ιεραρχίας, της καθημερινότητας του φόβου και της μοναξιάς, της συναισθηματικής αποστέρσης και των εμπορευματικών υποκατάστατων...

Ο στρατός και η θητεία είναι μια **εκπαίδευση στην πατριαρχία, τον ανταγωνισμό, την ετεροκανονικότητα, τα αντρικά προνόμια**. Μέσα σε όλα αυτά δηλαδή που κοινωνικοποιηθήκαμε σαν καλά αγοράκια και τώρα προσπαθούμε να πετάξουμε από πάνω μας γιατί μας έχουν γίνει τόσο «φυσικά», σαν να είναι το δεύτερο δέρμα μας. Ο милитарισμός -και κάθε του δομή- είναι το προνομιακό πεδίο των αρρενωποτήτων, αφού οργανώνεται πάνω στον ανταγωνισμό, τη δύναμη και την επιβολή, και οι γλώσσες όλων αυτών νχούν οικείες στις ανδρικές κοινωνίες μαχητών-πολεμιστών. Η άρνηση να υπηρετήσει κάποιος αυτόν τον μηχανισμό, να υποστεί και να αναπαραγάγει τις γλώσσες του, είναι κομμάτι μιας χειραφετητικής διαδικασίας που βάζει στο τραπέζι και την κατάργηση των αντρικών προνομίων και τις έμφυλες ιεραρχίες.

Ο στρατός και η θητεία είναι μια εκπαίδευση στη βαρβαρότητα, τον милитарισμό και την ιεραρχία. Δεν αγαπήσαμε τη βία, δεν μπορούμε να αρνηθούμε όμως το υλικό-ιστορικό της πλαίσιο. Δεν μπορούμε να αρνηθούμε πως οφείλουμε να αντιγυρίζουμε με σφοδρότητα την καθημερινή βία που δεχόμαστε από τους κυρίαρχους. Ο κόσμος δεν άλλαξε με «δημόσια διαβούλευση», γιατί κανείς προνομιούχος δεν θα παραδώσει αμαχητί τα προνόμια του. Τα μέσα μας παρ' όλ' αυτά δεν μπορούν πάρα να είναι προεικόνιση των σκοπών και του ορίζοντά μας. Η αναπαραγωγή μηχανιστικών αντιλήψεων και στερεοτύπων της κοινωνικής-ταξικής αντιπαράθεσης, ως μοντέλα πολεμικής μάχης, δεν κάνει τίποτα περισσότερο από το

να θεμελιώνει έναν άλλου είδους μιλιταρισμό που βαπτιζόμενος «επαναστατικός» οργανώνει τελικά την αναγκαιότητα ύπαρξης ρόλων, δομών και εξουσιών ως εργαλεία του κοινωνικού μετασχηματισμού. Αν δεχτούμε ότι η «βία είναι η μαμή της ιστορίας» αυτό δεν σημαίνει πως πρέπει να αφήσουμε τον αυθόρμητο και χειραφετητικό χαρακτήρα της βίας των καταπιεσμένων -καθώς γκρεμίζουν τον κόσμο των εξουσιών- να μεταμορφωθεί σε ένα «παραγωγικό» μοντέλο, συστηματοποιημένο και ιεραρχικό που εν κατακλείδι θα προεικονίζει νέες εξουσιαστικές/κρατικές μορφές. Οι «νικηφόροι προλεταριακοί στρατοί» υπάρχουν μόνο ως τέτοιοι στις ιστορικές αφηγήσεις-αφαιρέσεις των νικητών-στρατηγών των επαναστάσεων. Αυτών δηλαδή που οργάνωσαν την εσωτερική συντριβή κάθε επανάστασης. Οι «προλεταριακοί στρατοί» εντέλει μία πυροβολάνε τον εχθρό, μία πυροβολάνε και τα πόδια τους.

Ο στρατός είναι το κρησφύγετο των νικητών (και των μελλοθανάτων) και εμείς ανήκουμε στις άγριες ορδές των «ηττημένων» της ιστορίας του Άλλοτε και του Τώρα: ήμασταν και είμαστε με τους σκλάβους και τους ινδιάνους, τους αιρετικούς και τις μάγισσες στην Ευρώπη του μεσαίωνα, τις κομμουνάριες/ους στο Παρίσι του 1871 και τους επαναστάτες/τριες στην Καταλωνία του 1936, με τους πληβειακούς αγώνες στην καπιταλιστική περιφέρεια, (όπως τις μέρες που μιλάμε στο Σουδάν και την Τυνησία), με αυτές/ούς που ξήλωναν τα πεζοδρόμια της κανονικότητας τον Δεκέμβρη του 2008, είμαστε με εκείνες που ζορίζουν τις κυρίαρχες, στερεοτυπικές έμφυλες ιεραρχήσεις, με τους οργισμένους των δυτικών μητροπόλεων, τις άγριες απεργίες, με τους φοβισμένους και τους μοναχικούς, τις τρελές, τους αντικανονικούς και τους λυσσασμένους, με το παγκόσμιο ξυποληταριάτο που θέλει να στήσει καρναβάλι πάνω στις στάχτες των επαύλεων των αφεντικών, των στρατοπέδων, των τραπεζών, των υπουργείων, των μπουρδέλων, των φυλακών και των ψυχιατρείων... σε εκείνη τη στιγμή που η ιστορική παρακαταθήκη των αγώνων του χτες θα συναντηθεί με την οργή και τις ανάγκες του σήμερα, τη στιγμή που *«το Άλλοτε και το Τώρα συναντιούνται μέσα σε μίαν αστραπή για να σχηματίσουν μια συναστρία»* για να σαρώσουν μια και καλή τον κόσμο των κυρίαρχων...

ΠΙΣΩ ΚΑΡΑΒΑΝΑΔΕΣ!
ΕΜΠΡΟΣ ΑΡΝΗΤΕΣ ΚΑΙ ΑΡΝΗΤΡΙΕΣ ΑΥΤΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ!
ΚΑΤΩ ΤΑ ΚΡΑΤΗ, ΤΑ ΕΘΝΗ ΚΑΙ ΟΙ ΣΤΡΑΤΟΙ
ΟΛΙΚΗ ΑΡΝΗΣΗ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΤΟΜΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

*Κωνσταντής Γουνιτσιώτης,
Στράτος Μωυσής,
Πάυλος Χριστόπουλος,
Γενάρης 2019*

Φωτογραφίες από τις συγκεντρώσεις αλληλεγγύης στους 3 διωκόμενους ολικούς αρνητές στράτευσης στο στρατοδικείο του Ρουφ στις 6 και 18 Φλεβάρη 2019

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ
ΣΥΝΟΡΑ-ΕΘΝΗ-ΚΡΑΤΗ-ΠΑΤΡΙΔΕΣ-
ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΑ-ΙΕΡΑΡΧΙΑ-ΜΙΛΙΤΑΡΙΣΜΟ-ΠΟΛΕΜΟ

Ούτε με τον ΠΟΛΕΜΟ
Ούτε με την ΕΙΡΗΝΗ των κυρίαρχων

των σφαγών, των χαρακωμάτων, των βομβαρδισμών και του στρατιωτικού ελέγχου, των γεωπολιτικών εντάσεων και των εθνικιστικών ανταγωνισμών από τον Καύκασο έως τη Μέση Ανατολή, της στρατηγικής της έντασης και των «θερμών επεισοδίων» για τις ΑΟΖ και τα ενεργειακά περάσματα στα Αιγαία και τα Βαλκάνια, της αναβάθμισης των νατοϊκών βάσεων, των εξοπλισμών και της στρατιωτικοποίησης των θαλάσσιων και χερσαίων συνόρων, της επιθετικής επαναφοράς του δόγματος της «ισχυρής Ελλάδος στα Βαλκάνια».

της κανονικοποίησης των στρατοπέδων συγκέντρωσης μετανασ(τρι)ών, της θανατοπολιτικής διαχείρισης αυτών που ορίζονται ως «περιττοί/ές», της άρνησης του «αντεγκλημματικού» και «αντι»τρομοκρατικού θεσμικού οπλοστασίου, της αναβάθμισης των ευρω-στρατιωτικών και ευρω-αστυνομικών σωμάτων, των συνεχών «ατυχιών» θανάτων και βραχυπρόθεσμων κρατητήρια τμημάτων, των βιασμών και των δολοφονιών γυναικών, του λιντσασίματος των «διαφορετικών», της λεηλασίας της φύσης και της πραγματοποίησης των ζώων, του εκβιασμού της μισθωτής σκληρής και της φτωχοποίησης, της καθυστάσεως στους ειδήμονες της τεχνολαγίας και των επιστημών, της καθημερινής εξάρτησης από τον βουρασατό κόσμο των εικόνων και των εμπορευμάτων, της καθημερινότητας του φόβου και της μοναξιάς, της συναισθηματικής αποστέρευσης, της καταπίεσης και της εκμετάλλευσης.

ΟΛΙΚΗ ΑΡΝΗΣΗ
ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ
ΑΝΥΠΟΤΑΞΙΑ ΣΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ
ΑΜΗΛΕΓΓΥΗΣ
ΣΤΡΑΤΟΔΙΚΕΙΟ ΡΟΥΦ
Τετάρτη 13/3 9ημ
στον ολικό αρνητή
σφράγισσης
Μπάμπη Τσιλιανίδη
που δικάζεται την ίδια
μέρα για δύο διαφορετικές
περιόδους ανυποταξίας

Πρωτοβουλία για την ολική άρνηση στράτευσης (Αθήνα)
 Αυτοδιαχειριζόμενο κοινοποιημένο ίδρυμα, Αγρός (Πάρκο Τρίτων)
 Χώρος ραδιοεργασίας και ανατροπής, Θεσσαλονίκη (Γήριαν)
 Κατάληψη Σινιάδα (Αιγάλεω)
 Αυτοοργανωμένος χώρος έκφρασης, αλληλεγγύης και σύγκρουσης, Πλάραος (Νίκαια)
 Αυτοοργανωμένος χώρος αλληλεγγύης και ρήξης, Ραδάδα (Κερταλίνα)
 Αναρχικές/αί από τις δυτικές συνοικίες της Αθήνας και την Πειραιά

Διασυλλογική αφίσα για το στρατοδικείο του ολικού αρνητή στράτευσης
 Μπάμπη Τσιλιανίδη, Μάρτιος 2019

**ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΜΙΛΙΤΑΡΙΣΜΟ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟ,
ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΑΡΧΩΝ**

ΠΡΟΣ: Εισαγγελία Στρατοδικείου
Λάρισας

ΚΟΙΝ: Α' ΑΤ ΛΑΡΙΣΑΣ
ΣΥ Θεσσαλίας
ΔΟΥ Λάρισας

ΘΕΜΑ: Εσωτερικό έγγραφο

ΓΕΝΙΚΟ ΕΠΙΤΕΛΕΙΟ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΜΥΝΑΣ
ΣΤΡΑΤΟΛΟΓΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ
ΤΜΗΜΑ 2ο

Τηλ. 241350300, Fax: 2410537266
Αριθμός πρωτοκόλλου: 666
Λαρίσα, 07 Μαΐου 2019

**ΑΠΟΡΡΗΤΟ
ΑΜΕΣΗΣ ΕΠΙΛΟΣΗΣ**

Άρθρο 1: Αν θες ειρήνη, ετοιμάσου για πόλεμο.

Οι Ένοπλες Δυνάμεις διασφαλίζουν την ειρήνη των κυριαρχών με στρατιωτικοποίηση της κρατικής επικράτειας, ανταγωνισμούς και στρατηγικές της έντασης, τόνωση του εθνικισμού και του ρατσισμού, χιλιάδες νεκρούς μετανάστ(ρι)ες στα θαλάσσια και χερσαία σύνορα, την μόλωση των στρατοπέδων ομηρίας και των κέντρων κράτησης, την αύξηση των πολεμικών εξοπλισμών και αναβάθμιση των στρατιωτικών εγκαταστάσεων. Το στρατηγείο της Λάρισας συνδράμει περαιτέρω στην παγκόσμια ειρήνη με τη δημιουργία κεντρικής αεροπορικής βάσης του ΝΑΤΟ για μη επανδρωμένα αεροσκάφη (drones), με κατασκοπεία και βομβαρδισμούς, όπως το Global Hawk.

Άρθρο 2: Αν θες πόλεμο, ετοιμάσου για ειρήνη.

Το στρατέυμα πολεμάει για την ειρήνη: με συμμετοχή ή αρωγή σε ανθρωπιστικούς βομβαρδισμούς και πολεμικές επιχειρήσεις ή (αντι)τρομοκρατικές εκστρατείες για την εξαγωγή της δημοκρατίας ή την πρόσπιση της ασφάλειας, τη λεηλασία ολοκληρωμένων περιοχών και πληθυσμών, την ανάπτυξη μέσα από την καταστροφή της φύσης και των εκεί κοινοτήτων. Ιδιαίτερα με την επιβολή κατάστασης έκτακτης ανάγκης και με πίστη στα ιδανικά της πατρίδας, της θρησκείας και της οικογένειας, όλα τα σώματα ασφαλείας είναι έτοιμα να εφαρμόσουν τα στρατιωτικά δόγματα καταστολής και ελέγχου ενάντια στον εσωτερικό εχθρό, με μη καταστολή των εξεγερμένων, τιμώντας τις παραδόσεις του Έθνους, από την σφαγή των αγροτών στο Κιλελέρ, την εθνοσωτήριο επανάσταση του '67, μέχρι και τις πρόσφατες κατασταλτικές επιχειρήσεις στις Σκουριές.

Άρθρο 3: Μέσα από το ιερό καθήκον της στρατιωτικής θητείας, ο πόλεμος και ο милитарismός αφομοιώνονται από τους υπηκόους του ελληνικού κράτους. Καλός και χρήσιμος στρατιώτης και πολίτης είναι αυτός που αγαπάει το έθνος και την πατρίδα του ώστε να μισεί τους «εχθρούς» και του υπαγορεύονται, που γίνεται άντρας ώστε να επιβάλλεται σε όποιον/α δεν ανταποκρίνεται στα αρρενωπά πρότυπα, που αποδέχεται την ιεραρχία υπακούοντας τους ανώτερους και διατάζοντας τους κατώτερους, που παραμερίζει την καταπίεση και την εκμετάλλευση ώστε να προωθεί την κοινωνική/ταξική ειρήνη, που υποθηκεύει την ύπαρξη του ώστε να υπηρετεί το κράτος.

Άρθρο 4: Όσοι δεν ενστερνίζονται τα άνωθεν, τους επιτρέπουμε –μέχρι νεωτέρας– να τα αποδεχτούν σιωπηλά δια του καταναγκασμού ή να δηλωθούν ψυχικά ασθενείς. Όσοι δεν αντέχουν τη συνβίωση του εαυτού τους και αυτοκτονούν θα λιοδورούνται από τα πορίσματά μας. Οι ανυπότακτοι στην εξουσία μας θα δικάζονται ποινικά και οικονομικά κατά συρροή, με απαντά στρατοδικεία και πρόστιμα των 6.000 ευρώ.

ΑΠΟΦΑΣΙΖΟΥΜΕ

Σύμφωνα με τα άρθρα 1 έως 4, ο ολικός αρνητής στράτευσης Δημήτρης Δημησιιάδης –οπώς και καθένας/καθεμία που επιλέγει να αρνείται τον милитарismό και τον εθνικισμό– κρίνεται εκ των προτέρων ένοχος για το αδίκημα της αλληλεγγύης στους όπου γης καταπιεσμένους/ες καθώς και της αντίστασης και της ανυπακοής στο κράτος και την στρατιωτική του εξουσία. Στο στρατοδικείο μας, το αδίκημά του θα μετανομαστεί ως «ανυποταξία σε καιρό ειρήνης», προκειμένου να συγκαλυφθεί μία ακόμα πολιτική δίωξη.

Αναστασία Λάππα

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

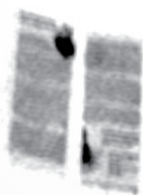
ΣΤΟΝ ΟΛΙΚΟ ΑΡΝΗΤΗ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ Δ. ΔΗΜΗΣΙΑΔΗ
που δικάζεται για 4η φορά στο στρατοδικείο Λάρισας στις 07/05
για την επιλογή του να αρνηθεί την στρατιωτική θητεία

Πρωτοβουλία για την ολική άρνηση στράτευσης (ΑΒ'Ανα) | Αποδικοποιούμενο κατεψυγμένο έδαφος, Αγρός (Πάρκο Τρίτων)
Χώρος ραδιοεργασίας και αντανάφης, Βραχίονας (Ίλιαν) | Αυτοοργανωμένοι χώροι αλληλεγγύης και ριζών, Ρεαδάρτα (Κερατσίνι)
Κατάληψη Σινιάλα (Αργατέλι) | Αναρχικές/αι από τις δυτικές γειτονικές της Αθήνας και τον Παρίσι

Διασυλλογική αφίσα για το στρατοδικείο του ολικού αρνήτη στράτευσης
Δημήτρη Δημησιιάδη, Απρίλιος 2019

ΣΕ ΕΜΑΔΑ, ΤΟΥΡΚΙΑ, Β. ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ
Ο ΕΧΘΡΟΣ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΚΡΑΤΗ, ΤΑ ΕΘΝΑ,
ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ & Η ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΑ

ΚΑΤΗ ΤΑ ΚΡΑΤΗ
ΤΑ ΕΘΝΑ, ΟΙ ΣΤΡΑΤΟΙ
ΚΑΘΗ ΑΡΧΗΝ
ΕΠΙΣΤΑΣΗ

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΑΡΕ
ΤΑ ΚΡΑΤΗ ΕΘΝΑ
ΗΡΕΝΤΙΚΑ

ΑΥΤΗ ΗΜΕΡΑ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΕΡΕΥΝΑΣ
ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΡΤΙΣΤΙΚΗ ΚΑΙ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗ

